

মুল্লালাল আগৰৱালা

বনাম

জগদীশ নাৰায়ণ আৰু অন্যান্য

১৬ নৱেম্বৰ, ১৯৯৯

[ন্যায়াদীশ ভি.এন. খাৰে আৰু ন্যায়াদীশ এছ.এন. ফুকন]

উত্তৰ প্ৰদেশ পৌৰ ভৱন(ভাড়া, ভাড়াত দিয়া আৰু উচ্ছেদ নিয়ন্ত্ৰণ)অধিনিয়ম, ১৯৭২।

ধাৰা ৩(/গ) আৰু ৫- ভাড়া বৃদ্ধিৰ বাবে জাননী-প্ৰভাৱ-মতপোষণ কৰা হয়, ঘৰৰ মালিকে উচিত ভাড়া (standard rent) অতিক্ৰম নকৰাকৈ ভাড়া বৃদ্ধি কৰিব পাৰে- ধাৰা ৫ৰ অধীনত option ব্যৱহাৰ নকৰাৰ প্ৰভাৱ- মতপোষণ কৰা হয়, ঘৰৰ মালিকে মানক standard rent নিৰ্ধাৰণৰ বাবে আবেদন কৰিব পাৰে।

ধাৰা ৫-ভাড়া বৃদ্ধিৰ বাবে জাননী-‘দিয়া হ’ল’-ব্যত্যা-মতপোষণ কৰা হয়, জাননীৰ সুবিধা লাভ কৰিবলৈ আইনখন বলবৎ হোৱাৰ তাৰিখৰ পৰা ৩ মাহৰ ভিতৰত ভাড়াতীয়াক প্ৰদান কৰিব লাগে- তিনি মাহৰ ভিতৰত কেৱল জাননী প্ৰেৰণ কৰিলেই বা ডাকঘৰলৈ পঠালেই যথেষ্ট নহয়।

উত্তৰ প্ৰদেশ পৌৰ ভৱন(ভাড়াত দিয়া, ভাড়া আৰু উচ্ছেদ বিনিয়ম)অধিনিয়ম, ১৯৭২ ৰ ৫ নং ধাৰাত এনে এটা চৰ্ত প্ৰদান কৰা হৈছিল যাৰ অধীনত ঘৰৰ মালিকে ঘৰ ভাড়া নিৰ্ধাৰিত ভাড়াতকৈ অধিক নোহোৱাকৈ যিকোনো পৰিমাণলৈ বৃদ্ধি কৰিব পাৰে। ইয়াৰ বাবে আইনখন বলবৎ হোৱাৰ তিনিমাহৰ ভিতৰত অৰ্থাৎ ১৯৭২ চনৰ ১৫ অক্টোবৰৰ ভিতৰত ভাড়াতীয়াক লিখিত জাননী দিব লাগিব। যিহেতু ৫ নং ধাৰা প্ৰযোজ্য আছিল, সেয়েহে ঘৰৰ মালিকে ৮.১০.১৯৭২ তাৰিখে ভাড়া বৃদ্ধিৰ জাননী প্ৰেৰণ কৰিছিল, যিটো ভাড়াতীয়াই ১৯.১০.১৯৭২ তাৰিখে লাভ কৰিছিল। যিহেতু ভাড়াতীয়াই বৃদ্ধি হোৱা ভাড়া পৰিশোধ কৰিব পৰা নাছিল, সেয়েহে ঘৰৰ মালিকে ভাড়া পৰিশোধ নকৰাৰ ভিত্তিত উচ্ছেদৰ বাবে গোচৰ দাখিল কৰিছিল আৰু বিচাৰ আদালতে ডিক্ৰী জাৰী কৰিছিল। ভাড়াতীয়াক পুনৰীক্ষণৰ অনুমতি দিয়া হৈছিল কাৰণ ঘৰৰ মালিকে ভাড়া বৃদ্ধিৰ জাননী আইনখন আৰম্ভ হোৱাৰ পৰা

তিনিমাহৰ সময়সীমাৰ পিছত দিছিল। যিহেতু আইন অনুসৰি তিনি মাহৰ ভিতৰত জাননী দিব লাগে, গতিকে পলমকৈ দিয়া জাননীৰ ভিত্তিত ঘৰৰ মালিকে ভাড়া বৃদ্ধি কৰাৰ অধিকাৰ নাছিল। উক্ত আদেশৰ বিৰুদ্ধে ঘৰৰ মালিকে সংবিধানৰ ২২৬ নং অনুচ্ছেদৰ অধীনত এক আবেদন দাখিল কৰে, যিখন উচ্চ ন্যায়ালয়ে খাৰিজ কৰে। উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৰায়দানত ক্ষুৰ্ক হৈ ঘৰৰ মালিকে বৰ্তমানৰ আপীল দাখিল কৰিছে।

আপীলকাৰীয়ে যুক্তি প্ৰদৰ্শন কৰে যে আইনখনৰ ৫ নং ধাৰাত "দিয়া হ'ল" শব্দটোৰ অৰ্থ ভাড়াতীয়ালৈ জাননী প্ৰেৰণ কৰাৰ তাৰিখ, ভাড়াতীয়াই প্ৰকৃততে কেতিয়া জাননীখন পাইছিল সেই কথা নহয়। আপীলকাৰীয়ে লগতে দাবী কৰে যে যদি তিনি মাহৰ ভিতৰত জাননী প্ৰেৰণ কৰা নহয়, তেন্তে ঘৰৰ মালিকে নিৰ্ধাৰিত ভাড়া বৃদ্ধি কৰাৰ অধিকাৰ চিৰদিনৰ বাবে হেৰুৱাব।

আপীল খাৰিজ কৰি ন্যায়ালয়ে এইদৰে মতপোষণ কৰে:

১) যদি আপীলকাৰীৰ যুক্তি গ্ৰহণ কৰা হয় তেন্তে ভাড়াতীয়াক জাননী জাৰী কৰা তাৰিখটো গুৰুত্বপূৰ্ণ নহয়। সেই ক্ষেত্ৰত, বৃদ্ধি পোৱা ভাড়া পৰিশোধ কৰিব নোৱাৰিলে ভাড়াতীয়াক দায়ী বা জগৰীয়া কৰা হ'ব পাৰে। উত্তৰ প্ৰদেশ ভাড়া আইনৰ ৫ নং ধাৰাত "দিয়া হ'ল" শব্দটোৱে স্পষ্টভাৱে ইংগিত দিয়ে যে আইনখন আৰম্ভ হোৱাৰ পৰা তিনি মাহৰ ভিতৰত ভাড়াতীয়াই জাননী লাভ কৰিব লাগিব। তিনি মাহৰ ভিতৰত কেৱল জাননী প্ৰেৰণ কৰিলেই বা ডাকঘৰলৈ পঠালেই যথেষ্ট নহয়। আইন অনুসৰি জাননীখন আইনখন আৰম্ভ হোৱাৰ তিনি মাহৰ ভিতৰত ভাড়াতীয়াক দিব বা হস্তান্তৰ কৰিব লাগিব। যদি তিনি মাহৰ পিছত জাননীখন দিয়া হয়, তেন্তে ঘৰৰ মালিক ইয়াৰ পৰা লাভৱান হ'ব নোৱাৰে। যিহেতু আইনখন আৰম্ভ হোৱাৰ পৰা তিনিমাহৰ অন্তিম সময়সীমাৰ পিছত ভাড়াতীয়াক জাননী দিয়া হৈছিল, গতিকে সেই জাননীৰ পৰা ঘৰৰ মালিকে লাভৱান হ'ব নোৱাৰে। (456-C, D, E)

২) আইনখনৰ ৫ নং ধাৰাত উল্লেখ আছে যে যদি ঘৰৰ মালিকে আইনখন বলবৎ হোৱাৰ তাৰিখৰ পৰা তিনি মাহৰ ভিতৰত জাননী দিয়ে, তেন্তে ঘৰৰ মালিকে ভাড়াঘৰৰ নিৰ্ধাৰিত ভাড়া বৃদ্ধি কৰাৰ অধিকাৰী হয়। ধাৰা ৩(কে) ত আইনখনৰ Standard rent ৰ সংজ্ঞা দিয়া হৈছে। যদি ঘৰৰ মালিকে ৫ নং ধাৰা অনুসৰি

ভাড়া বৃদ্ধিৰ option ব্যৱহাৰ কৰা নাছিল, তেন্তে তেওঁ ভাড়া উচিত পৰিমাণত নিৰ্ধাৰণ কৰিবলৈ আবেদন কৰিব পাৰে।

দেৱানী আপীল অধিকাৰক্ষেত্ৰ: দেৱানী আপীল নং ৩১২২/১৯৯৫।

চি. এম. ডব্লিউ. পি. নং: ৪৯৮৬/১৯৮১ গোচৰত এলাহাবাদ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৫.৯.৯৪ তাৰিখৰ ৰায় আৰু আদেশৰ পৰা কৰা আপীল।

আপীলকাৰীৰ হৈ মনোজ স্বৰূপ, শ্ৰীমতী ললিতা কোহলী আৰু শ্ৰীমতী মৌলিনা স্বৰূপ।

উত্তৰদাতাসকলৰ হৈ এইচ. কে. পুৰী।

ৰায়দান প্ৰদান কৰে-

ন্যায়ধীশ ভি. এন. খাৰে, আপীলকাৰীজন ৰাক্ষী চহৰৰ মহাল্লা পৰৱৰণৰ দোকান নং ১৪২ ৰ মালিক আৰু উত্তৰদাতাজন উক্ত দোকানখনৰ ভাড়াতীয়া, যিয়ে প্ৰতিমাহে ১০ টকা ভাড়া দিয়ে। দেখা গৈছে যে, ভাড়া পৰিশোধ সন্দৰ্ভত পঞ্চদ্বয়ৰ মাজত দীৰ্ঘদিনীয়া বিবাদ চলি আছে আৰু ফলত, ১৯৪৭ চনৰ উত্তৰ প্ৰদেশ আইন নং ৩-ৰ ধাৰা ৭ গ-ৰ অধীনত (Section 7 C of the U.P. Act No. III of 1947)প্ৰতিবাদী ভাড়াতীয়াই ভাড়া জমা কৰি আছিল। উত্তৰ প্ৰদেশ পৌৰ ভৱন(ভাড়া, ভাড়াত দিয়া আৰু উচ্ছেদ নিয়ন্ত্ৰণ)অধিনিয়ম, ১৯৭২, (চমুকৈ আইন) ১৯৭২ চনৰ ১৫ জুলাইৰ পৰা কাৰ্যকৰী হয়, ১৯৪৭ চনৰ পূৰ্বৰ উত্তৰ প্ৰদেশ আইন নং ৩ বাতিল কৰা হয়। এই নতুন আইনখন বলবৎ হোৱাৰ পিছত ভাড়াতীয়া (উত্তৰদাতা)য়ে আইনখনৰ ৩০ নং ধাৰাত ভাড়া জমা কৰি থাকিল। আইনখনৰ ৫ নং ধাৰা অনুসৰি, যদিহে যদি এই আইন আৰম্ভ হোৱাৰ আগৰ পৰাই ভাড়াৰ ব্যৱস্থা আছিল, আৰু ই পূৰ্ণি আইনখনৰ অধীনত সামৰি লোৱা এটা অট্টালিকাৰ বাবে, তেন্তে এই আইন আৰম্ভ হোৱাৰ তিনিমাহৰ ভিতৰত মালিকে লিখিত জাননী দি ভাড়া বৃদ্ধি কৰিব পাৰে। কিন্তু বৃদ্ধি পোৱা ভাড়া উচিত ভাড়াতকৈ (standard rent) বেছি হ'ব নোৱাৰিব।

ওপৰোক্ত ধাৰা অনুসৰি, ১৯৭২ চনৰ ৮ অক্টোবৰত মালিকে ভাড়া বৃদ্ধি জাননী প্ৰেৰণ কৰে। স্বীকাৰ্য্য যে উক্ত জাননীখন ভাড়াতীয়াই ১৯৭২ চনৰ ১৯

অক্টোবৰত পাইছিল। আইনখন আৰম্ভ হোৱাৰ তাৰিখৰ পৰা তিনিমাহৰ সময়সীমা ১৯৭২ চনৰ ১৬ অক্টোবৰত উকলি যায়। যিহেতু ভাড়াতীয়াই ঘৰৰ মালিকক ভাড়া বৰ্ধিত হাৰ পৰিশোধ কৰা নাছিল, সেয়েহে ঘৰৰ মালিকে ভাড়া পৰিশোধ নকৰা বুলি ভাড়াতীয়াক ঘৰৰ পৰা উলিয়াই দিয়াৰ বাবে গোচৰ তৰিছিল। উক্ত গোচৰত বিচাৰ আদালতে ডিক্ৰী জাৰী কৰিছিল। কিন্তু ভাড়াতীয়াই দাখিল কৰা পুনৰীক্ষণৰ পিছত বিচাৰ আদালতৰ ডিক্ৰী বাতিল কৰা হয় আৰু গোচৰ খাৰিজ কৰা হয়। revisional court এ ৰায় দিয়ে যে যিহেতু জাননী খন ১৯ অক্টোবৰত অৰ্থাত, আইনখন আৰম্ভ হোৱাৰ প্ৰায় তিনিমাহৰ পিছত দিয়া হৈছিল, সেয়েহে উক্ত জাননীখন অবৈধ আছিল আৰু ঘৰৰ মালিকে ইয়াৰ পৰা পোৱা কোনো সুবিধা লাভ নকৰে। ইয়াৰ পিছত ঘৰৰ মালিকে সংবিধানৰ ২২৬ নং অনুচ্ছেদৰ অধীনত এখন আবেদন দাখিল কৰে। উচ্চ ন্যায়ালয়ে উক্ত লেখ আবেদন খাৰিজ কৰি revisional court ৰ আদিশ মানি লয়। ফলত আপীলকাৰীয়ে আমাৰ সন্মুখত গোচৰটো উত্থাপন কৰিছে। আপীলকাৰীৰ বিদ্বান অধিবক্তাই যুক্তি দিয়ে যে আইনখনৰ ৫ নং ধাৰাৰ "দিয়া হ'ল" শব্দটোক আক্ষৰিক অৰ্থত ব্যাখ্যা কৰিব পাৰি। বিদ্বান অধিবক্তাৰ মতে, "দিয়া হ'ল" শব্দটোৰ অৰ্থ হ'ল ভাড়াতীয়াই জাননী প্ৰেৰণ কৰাৰ তাৰিখ, জাননী খন পোৱাৰ তাৰিখ নহয়। যদি এই ব্যাখ্যা গ্ৰহণ কৰা হয়, তেন্তে ১৯৭২ চনৰ ৮ অক্টোবৰত ঘৰৰ মালিকে প্ৰেৰণ কৰা ভাড়া বৃদ্ধিৰ জাননীখন বৈধ আছিল। যিহেতু ভাড়াতীয়াই জাননী মানি চলা নাছিল আৰু ভাড়া বকেয়া পৰিশোধ কৰা নাছিল, সেয়েহে তেওঁলোক বিবাদিত চৌহদৰ পৰা উচ্ছেদৰ বাবে দায়বদ্ধ হৈ পৰিছিল। ১৯৭২ চনৰ ১৫ জুলাইৰ পৰা এই আইনখন আৰম্ভ হয় আৰু ১৯৭২ চনৰ ১৬ অক্টোবৰত তিনিমাহৰ সময়সীমা শেষ হয়। ১৯৭২ চনৰ ৮ অক্টোবৰত ঘৰৰ মালিকে ভাড়া বৃদ্ধিৰ জাননী প্ৰেৰণ কৰে যদিও ১৯৭২ চনৰ ১৯ অক্টোবৰত ভাড়াতীয়াক প্ৰদান কৰা হয়। বিবেচনা কৰিবলগীয়া প্ৰশ্নটো হ'ল আইনখনৰ ৫ নং ধাৰাত উল্লেখ কৰা অনুসৰি তিনিমাহৰ ভিতৰত "দিয়া হ'ল" শব্দটোৰ অৰ্থ কি হব লাগে। আইনখনৰ ৫ নং ধাৰাত তলত দিয়া ধৰণে উল্লেখ কৰা হৈছে:

"৫) পূৰ্ণ আইনখনৰ অধীনত সামৰি লোৱা ভৱনৰ বাবে: আইনখন আৰম্ভ হোৱাৰ তিনিমাহৰ ভিতৰত লিখিত জাননী দি ঘৰৰ মালিকে ভাড়া বৃদ্ধি কৰিব পাৰে, বৃদ্ধি পোৱা ভাড়া উচিত ভাড়াতকৈ বেছি হব নোৱাৰে আৰু এই আইন আৰম্ভ হোৱাৰ তাৰিখৰ পৰা বৰ্ধিত ভাড়া দিব লাগিব।

যদি আপীলকাৰীৰ বিদ্বান অধিবক্তাই দিয়া ব্যাখ্যা গ্ৰহণ কৰা হয়, তেন্তে ভাড়াতীয়াক জাননী প্ৰদান কৰা তাৰিখটো অপ্ৰাসংগিক হৈ পৰে আৰু সেই ক্ষেত্ৰত বৰ্ধিত ভাড়া পৰিশোধ নকৰাৰ বাবে ভাড়াতীয়া দায়ী হ'ব পাৰে। আইনখনৰ ৫ নং ধাৰাত "দিয়া হ'ল" শব্দটোৱে স্পষ্টকৈ বুজায় যে আইনখন আৰম্ভ হোৱাৰ পৰা তিনিমাহৰ ভিতৰত জাননীখন প্ৰকৃততে ভাড়াতীয়াক প্ৰদান কৰাৰ আইন প্ৰণয়ন কাৰীৰ উদ্দেশ্য আছিল। তিনি মাহৰ ভিতৰত জাননী প্ৰেৰণ বা পোষ্ট কৰা আইনখনৰ ৫ নং ধাৰাৰ উদ্দেশ্য নহয়। আইন অনুসৰি জাননীখন আইনখন আৰম্ভ হোৱাৰ তিনি মাহৰ ভিতৰত ভাড়াতীয়াক দিব বা হস্তান্তৰ কৰিব লাগিব। যদি তিনি মাহৰ পিছত জাননীখন দিয়া হয়, তেন্তে ঘৰৰ মালিক ইয়াৰ পৰা লাভৱান হ'ব নোৱাৰে। অৱশ্যে, যদি ভাড়া বৃদ্ধিৰ জাননী ভাড়াতীয়ালৈ প্ৰেৰণ কৰা হয় আৰু ভাড়াতীয়াই আইনখন আৰম্ভ হোৱাৰ তিনিমাহৰ ভিতৰত নাকচ কৰে, তেতিয়াও জাননীখন বৈধ বুলি গণ্য কৰা হ'ব। অৱশ্যে ইয়াত এনে নহয়। ১৯৭২ চনৰ ৮ অক্টোবৰত ভাড়া বৃদ্ধিৰ জাননী প্ৰেৰণ কৰা হৈছিল আৰু ১৯৭২ চনৰ ১৯ অক্টোবৰত ভাড়াতীয়াই পাইছিল।

গতিকে উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ সৈতে আমি একমত যে যিহেতু আইনখন আৰম্ভ হোৱাৰ পৰা তিনিমাহৰ ম্যাদ উকলি যোৱাৰ পিছত ভাড়াতীয়াক ঘৰৰ মালিকৰ জাননী প্ৰদান কৰা হৈছিল, গতিকে এনে জাননীৰ পৰা ঘৰৰ মালিকে লাভৱান হোৱাৰ অধিকাৰ নাছিল।

আপীলকাৰীৰ বিদ্বান অধিবক্তাই যুক্তি দিছিল যে যদি "দিয়া হ'ল" " শব্দটোৰ ব্যাখ্যা এনেদৰে কৰা হয়, তেন্তে ৫ নং ধাৰাটো নিজেই বৈষম্যমূলক হ'ব। তেওঁৰ যুক্তি হ'ল যে যদি তিনিমাহৰ ভিতৰত জাননী দিয়া হোৱা নাই তেন্তে ঘৰৰ মালিকে উচিত ভাড়া স্থায়ীভাৱে বৃদ্ধি কৰাৰ অধিকাৰ হেৰুৱাব। ৫ নং ধাৰাত উল্লেখ আছে যে আইনখন আৰম্ভ হোৱাৰ পৰা তিনিমাহৰ ভিতৰত যদি জাননী দিয়া হয় তেন্তে ঘৰৰ মালিকে ভাড়া বৃদ্ধি কৰিব পাৰে। যদি এই সময়সীমাৰ ভিতৰত জাননী দিয়া নহয় তেন্তে ঘৰৰ মালিকে উচিত ভাড়া নিৰ্ধাৰণৰ বাবে আবেদন কৰিব লাগিব। standard rent ক ধাৰা ৩(কে)ত তলত দিয়া ধৰণে সংজ্ঞায়িত কৰা হৈছে:

"৩(কে): ধাৰা ৬, ৮ আৰু ১০ অনুসৰি

(i)"standard rent"মানে হৈছে-পুৰণি আইনখনৰ দ্বাৰা পৰিচালিত আৰু এই আইনখন আৰম্ভ হোৱাৰ সময়ত ভাড়াত দিয়া অট্টালিকাৰ ক্ষেত্ৰত।

(ক) যদিহে আইনখনৰ আৰম্ভণিতে দিবলগীয়া চুক্তিবদ্ধ ভাড়া আৰু যুক্তিসংগত বাৰ্ষিক ভাড়া দুয়োটা থাকে (যিটোৰ অৰ্থ এই আইনত পুৰণি আইনখনৰ ধাৰা ২(এফ)ৰ দৰেই, তফছিলত দেখুওৱাৰ দৰে), তেন্তে, ভাড়া চুক্তিবদ্ধ ভাড়া বা উচিত বাৰ্ষিক ভাড়াৰ ওপৰত ২৫ শতাংশ, যিটো বেছি।

(খ) যদি কোনো চুক্তিবদ্ধ ভাড়া নাথাকে, কিন্তু বাৰ্ষিক ভাড়া যুক্তিসংগত হয়, তেন্তে ভাড়াটো হ'ব যুক্তিসংগত ভাড়া যোগ কৰি ২৫%।

(গ) যদি কোনো চুক্তিবদ্ধ ভাড়া বা যুক্তিসংগত বাৰ্ষিক ভাড়া নাথাকে, তেন্তে ভাড়া ধাৰা ৯ৰ অধীনত নিৰ্ধাৰণ কৰা হ'ব।

(ii) আন যিকোনো ক্ষেত্ৰত ভাড়া হ'ব বলবৎ থকা assessed letting value, যদি কোনো assessment নহয়, তেন্তে ধাৰা ৯ৰ অধীনত ভাড়া নিৰ্ধাৰণ কৰা হ'ব।"

যদিহে ঘৰৰ মালিকে আইনৰ ৫ নং ধাৰাৰ option ব্যৱহাৰ কৰা নাছিল, তেন্তে তেওঁ উচিত ভাড়া নিৰ্ধাৰণৰ বাবে আবেদন কৰিব পাৰে। গতিকে বিদ্বান অধিবক্তাৰ যুক্তিত আমি কোনো যোগ্যতা বিচাৰি নাপাওঁ।

আপীলকাৰীৰ বিদ্বান অধিবক্তাই শেষত যুক্তি দিয়ে যে ভাড়াতীয়াই বকেয়া ভাড়া জমা কৰা নাই আৰু সেয়েহে আইনখনৰ ধাৰা ২০ৰ উপ-ধাৰা ৪ৰ সুবিধা লাভ নকৰে। কিন্তু দেখা গৈছে যে এই বিষয়ত কোনো নিৰ্দিষ্ট বিষয় বিবেচনা কৰা নাছিল, আৰু বিচাৰ আদালত বা revisional court এ এই বিষয়টো বিবেচনা কৰা নাছিল। গতিকে উচ্চ ন্যায়ালয়ে এই যুক্তি বিবেচনা নকৰাটো সঠিক আছিল।

ওপৰত উল্লেখ কৰা কাৰণসমূহৰ বাবে আমি এই আপীলত কোনো যোগ্যতা বিচাৰি নাপাওঁ। সেয়েহে ইয়াক খাৰিজ কৰা হৈছে। খৰচৰ কোনো আদেশ নাই।

আপীল খাৰিজ কৰা হ'ল।

DISCLAIMER

"The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation".

“স্থানীয় ভাষালৈ অনূদিত এই ৰায় গোচৰত জড়িত পক্ষই বুজি পোৱাৰ উদ্দেশ্যে সীমিত ব্যৱহাৰৰ বাবেহে। ইয়াৰ বাদে অন্য ক্ষেত্ৰত অনূদিত ৰূপ ব্যৱহৃত নহব। সকলো ব্যৱহাৰিক আৰু বিভাগীয় কামৰ লগতে ৰায়ৰ কাৰ্য্যকৰীকৰণ আৰু ৰূপায়ণৰ ক্ষেত্ৰতো এই ৰায়ৰ ইংৰাজী সংস্কৰণটোৱেই সঠিক বিবেচিত হব।”